

LISA RENEE JONES

Kroonprins

Wall Street empire 1

AMSTERDAM · ANTWERPEN

HOOFDSTUK EEN

Alana

'Het enige slechte aan je schepen achter je verbranden is dat de wereld rond is.'

– Anoniem

Een zonnige dag in New York heeft hetzelfde effect als de zon die op het water schijnt.

Je wordt erdoor verblind.

Ik stap van het drukke trottoir de straat op maar word tegengehouden door een stevige hand op mijn arm. 'Stop! Stop, nu!'

Een vrachtwagen vliegt rakelings langs me heen.

Ik hap naar adem, leg mijn gebalde vuist op mijn bonzende hart en haal een paar keer diep adem; ik merk dat ik nog steeds gevaarlijk sta te wiebelen op de stoeprand. Ik was bijna voor een vrachtwagen gestapt. Hij was zo dichtbij. Te dichtbij. Het verkeerslicht stond op groen, zegt mijn hoofd. Er kwam niets aan en toch was hij er en degene die mijn arm vasthoudt, heeft net mijn leven gered.

Nu zou je misschien een *meet cute* verwachten, waarbij links van me een lange, donkere, knappe man in een loeiduur maatpak me weer de stoep op trekt, iets te dicht tegen hem aan.

Maar nee. Zo zit mijn leven niet in elkaar.

Mijn blik gaat naar links en ik zie een oudere dame die me in een ijzeren greep houdt die niet past bij haar gerimpelde huid en grijze haar. 'Liefje, dat had slecht kunnen aflopen. Met jou en met mij. Ik had hier ter plaatse een hartaanval gehad als jij het loodje had gelegd. Je bent vast nieuw in de stad. Deze straten zijn niet

veilig. Ga weer goed op de stoep staan.'

Het lijkt wel of mijn moeder in het lichaam van deze vrouw is gekropen om me een standje te geven. Ik werp niet eens tegen dat ik al jaren in New York rondloop. Ik stap achteruit en word gelukkig niet onder de voet gelopen. Het is vijf uur. New Yorkers willen alleen maar naar huis, of naar hun tweede baan die ze nodig hebben om een appartement ter grootte van een kledingkast te kunnen betalen.

'Dank u,' zeg ik en ik geef de vrouw een knikje. Ik zou haar wel de hand willen schudden, maar ze houdt mijn arm nog steeds in een bankschroef.

Ze bestudeert me even, alsof ze wil controleren dat ik haar heb begrepen, en perst dan haar lippen afkeurend op elkaar. Ze laat me los. 'Je hebt geen woord gehoord van wat ik zei.'

Ik zou kunnen uitleggen dat ik uit de stad kom, dat er niemand aan kwam, dat de vrachtwagen door rood reed. Maar dat heeft geen zin. Ze heeft mijn leven gered. Ik ben alleen maar heel dankbaar. Ik raak haar arm aan. 'Ik heb u gehoord, dank u wel.'

Het effect is zoals ik had gehoopt. Haar uitdrukking wordt zachter. 'Pas goed op jezelf, liefje. Het is een gevaarlijke stad.'

'Dat zal ik doen,' beloof ik. Ik wil me net van haar afwenden als er een stadsbus naast ons stopt. Op de zijkant prijkt mijn gezicht. Oké, niet alleen mijn gezicht. Ik zit op een troon, die eigenlijk niet meer is dan een chique stoel. Mijn benen zijn over elkaar geslagen, ik draag een dure Gucci-jurk en hakken en mijn lange donkere haar valt over mijn schouders. Ik zie er heel *Sex and the City* uit, alleen heeft het niets met *Sex and the City* te maken. Want de woorden boven de foto luiden: VERKOPEN IN NEW YORK: EEN NIEUWE TV-SHOW MET IN DE HOOFDROL ALANA BLUE, IS VORIGE WEEK VAN START GEGAAN!

De nieuwe tv-show gaat over vastgoed. En geld. En mensen met geld die vastgoed kopen van mijn familie. Een tv-show die ik nooit wilde doen, maar die ik net heb opgenomen, ook al haat ik het om in de schijnwerpers te staan. Voor mijn familie is het belangrijk om meerdere ijzers in het vuur te hebben, en natuurlijk om naamsbekendheid te krijgen.

De oude dame staat nu naast me en wijst naar de bus. ‘Ben jij dat?’

Ik kijk naar de foto van de sexy vrouw in de stoel, die er net zo nep uitziet en aanvoelt als het tv-programma waarvoor ze reclame maakt. Ik zeg: ‘Zij is veel knapper.’ En ik meen het. Ik ben gewoon ik, een eenvoudig meisje dat rechtstreeks vanuit het niet zo heel kleine New Jersey naar de grote stad is gekomen, meeliftend op het succes van haar ouders. Hoe ze me op die foto hebben omgetoverd tot een sexy vrouw van de wereld, geen idee.

De vrouw kijkt van de vrouw op de bus naar mij en bekijkt mijn gezicht aandachtig. ‘Nee, jij bent knapper.’ Ze knipoogt, draait zich om en verdwijnt in de menigte. Haar woorden laten me verbijsterd achter.

Ik knipper met mijn ogen vanwege het onverwachte compliment en kijk naar de bus. Ik weet niet of ik knapper ben, maar ik vind mezelf, mijn echte ik, leuker dan de vrouw op die stoel, de vrouw die ik moest worden om redenen die ik met niemand kan delen.

Het licht springt op groen.

Ik aarzel, stap niet blindelings de weg op. Ik kijk naar beide kanten zoals mijn moeder me geleerd heeft en begin te lopen. Mijn bestemming is het torenhoge, dertig verdiepingen tellende stalen gebouw aan de overkant van de straat, dat daar staat te fonkelen in de zon. Was ik maar blind voor wat zich daarbinnen afspeelt. Ik zet de gedachte van me af. Ik kan er niets tegen doen, tenminste niet meer dan ik al doe, en zet de pas erin. Mijn vader zou zeggen dat ik een piekeraar ben, een verwend nest dat gewoon niet kan accepteren dat dingen vanzelf op hun plaats vallen en gebeuren zoals de natuur dat wil.

Maar de natuur is een beest. En geen zachtaardig beest.

Net zoals de tijd een monster is dat er maling aan heeft dat je even nodig hebt om op adem te komen.

Zodra ik achter mijn bureau zit, steekt Jenna, mijn assistente, haar hoofd om de deur. Haar rode, springerige krullen bewegen vrolijk op en neer. 'Ik heb hier een man die erop staat dat ik je dit nu geef.' Het is een gewone, witte briefenvelop.

'Enig idee waar het om gaat?'

Ze stapt naar binnen en loopt met sierlijke tred naar me toe. Ze is klein en slank, maar heeft rondingen op de juiste plaatsen. Het soort vrouw dat het gezicht van *Verkopen in New York* zou moeten zijn, maar ze heeft een hekel aan iets moeten verkopen. Toen ik haar een keer had overgehaald om het te proberen, raakte ze totaal in paniek. Ze legt de envelop voor me neer en zegt: 'De telefoon staat roodgloeiend. Iedereen wil werken bij de tv en op de buis komen.'

Ik zucht. 'Het zal ook eens niet. Laat ze het onlineformulier maar invullen. Waar zijn mijn ouders?'

'Ze zijn vroeg vertrokken voor een bespreking met een man die er belangrijk uitzag.' Ze trekt haar neus op. 'Iedereen die hier binnenkomt ziet er belangrijk uit. Geld doet dat met mensen.'

We richten ons op kopers uit het topsegment, die ons meestal behandelen als personeel. Dat bevalt me niet en dat wil ik niet voor ons, maar mijn plannen gaan het ene oor in en het andere uit.

'Dure kleren geven mensen een belangrijk gevoel en voorkomen,' zeg ik. 'Ze máken hen niet belangrijk.'

'Je ouders zaten met hem te slijmen,' voegt ze eraan toe.

'Dat betekent alleen maar dat hij veel geld heeft.'

'Open de envelop,' zegt ze, 'want eerder kan ik niet terug en die man onder ogen komen. Hij is groot en chagrijnig.'

Ik maak voor Jenna braaf de envelop open en haal een stuk papier tevoorschijn met een officieel briefhoofd van de filmstudio.

Mevrouw Blue,

Een van onze grootste sponsors wil vanavond een bijeenkomst.

We hebben een chauffeur voor u geregeld die u naar uw bestemming zal brengen.

Allen A. Phelps
CEO/president-commissaris
NYDD Studios

Ik zucht en laat de brief op mijn bureau vallen. ‘Natuurlijk.’

‘Wat staat erin?’ vraagt Jenna.

‘De studio wil dat ik kom opdraven.’

Ze fronst als ze mijn overduidelijke onwil ziet. ‘Maar dat is toch prima?’ vraagt ze. ‘Je bent hot. Iedereen praat over jou en je kijkcijfers.’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Dat is zo.’ En het is goed, zeg ik tegen mezelf. Het is goed. Dit is een uitweg. Ik werd verplicht aan de show mee te doen en dat is de enige reden waarom ik er negatief tegenover sta. Was het anders gelopen, dan had ik dit misschien omarmd, en ik moet eraan werken om dat te onthouden.

Ik ben te vaak door mijn familie in een hoek gedreven. Langzamerhand heb ik het gevoel dat mijn leven zodanig door hen gedicteerd wordt dat elk moment dat ik leef om hen draait. Alles wat er met mij gebeurt, heeft met hen te maken; alles heeft gewoon iets negatiefs. Ik ben er vrij zeker van dat ik daardoor inmiddels meer het meisje op de bus ben dan het meisje dat ik in de spiegel zie.

Ik hou van mijn familie. Zij houden van mij. Het was nooit de bedoeling van mijn vader om ons allemaal in een kuil te duwen. Hij is geen slecht mens. Hij is gewoon een mens met gebreken, en zijn we dat niet allemaal? Ik besluit dat ik op dit moment noch het meisje op de bus noch het meisje in de spiegel leuk vind.

Ik pak mijn tas. ‘Ik ga naar de studio.’

Jenna kijkt me strak aan. ‘Wil je praten? Ik kan vanavond langskomen en wijn meenemen. Of wodka.’

‘Ik heb morgen opnames, weet je nog? Geen wodka voor mij.’ Ik ga zachter praten. ‘Maar dank je wel. Ik hou van je, Jenna.’ En dat doe ik. Volgens mijn vader zouden we geen vrienden moeten zijn, omdat ze voor ons werkt. Maar ze is geweldig en heeft geen leidinggevende nodig. De vriendschap is spontaan ontstaan en ik heb er geen spijt van.

Als ik in de lobby ben, kijkt de lange, sombere man in pak over wie Jenna het had me nors aan en gebaart me naar de deur. 'Bij wie ga ik op bezoek?' vraag ik.

'Ik doe alleen wat me opgedragen is,' antwoordt hij met iets geïrriteerds in zijn stem.

Ik probeer het niet nog een keer. Eén ding dat je snel leert in Hollywood is dat jij niet de baas bent. Dat zijn zij. Tenminste, totdat je een bepaalde mate van bekendheid hebt, maar dat staat niet in mijn planning. Ik heb me altijd afgevraagd waarom de bazen die de touwtjes in handen hebben er geen rekening mee houden dat de rollen omgedraaid kunnen worden. Misschien zouden ze dan minder moeite hebben om sterren over te halen voor hun projecten.

De limousine die op me staat te wachten verrast me een beetje en mijn hart slaat een slag over. De studio vindt mij eigenlijk niet limousinewaardig. De bespreking zal wel op de achterbank van de auto plaatsvinden. Degene die me wil spreken, heeft geen zin om me in zijn kantoor te ontvangen. De chagrijnige man die me begroette en naar beneden heeft gebracht opent de achterdeur. Ik klim erin en zie dat ik alleen ben. Misschien zijn de kijkcijfers echt goed? Ik bedoel, ze zijn goed, dat weet ik, maar misschien zijn ze op een heel ander niveau goed?

Ik word er spontaan iets vrolijker van. Ik ben vaak te kritisch op mijn eigen succes, en durf daarom nooit iets te vieren. Het is een vloek. Elke keer als ik ergens zeker van ben, is het helemaal niet zeker. Als ik deze baan echt belangrijk ga vinden, zal de boel meteen mislukken. Ik tik mezelf op de vingers: Niet te enthousiast worden. Deze auto zegt niets.

Het raam dat omhoogkomt tussen mij en de bestuurder zegt waarschijnlijk meer.

Een paar minuten later moet de chauffeur van mijn chique limousine het glas tussen ons in alweer laten zakken en stopt de auto naast een hoog gebouw. Ik ken het niet, hoewel ik er waarschijnlijk weleens langs ben gelopen. Ik ben dan wel opgegroeid in Jersey, waar mijn ouders me probeerden te beschermen tegen de

grote stad, maar mijn ouders hadden altijd kantoren in Manhattan. Ik was altijd hier, toen en nu.

Het portier gaat open en ik stap uit. Dezelfde sombere, norske man die me naar de auto heeft gebracht gebaart dat ik naar voren moet lopen. Hij opent de deur en ik stap de chique lobby in met glanzende vloeren en aan zilveren stangen bevestigde designverlichting. Hij zegt niets, ik zeg niets. Hij zwaait naar de beveiliging en drukt dan op de liftknop. Als de deur opengaat, stap ik naar binnen. Hij leunt naar binnen en drukt op het knopje voor de dertigste verdieping. Ik heb geen hoogtevrees, maar ik zou nerveus kunnen worden als ik mezelf zou toestaan om aan de val naar beneden te denken. Alles valt nu eenmaal naar beneden, hoe hard je ook probeert dat te voorkomen.

Dat is een uitspraak van mijn vader. Het betekent, nou ja, niets goeds.

Ik kijk op mijn horloge en zie dat het bijna half zeven is. O, en ik heb ook mijn tienduizend stappen gehaald, dank je wel, New York en de keuze tussen ver lopen of doodgaan in de metro. Ik heb geen idee hoe druk het is op een kantoor op dit late uur. Ik zou denken dat het meeste kantoorpersoneel nu wel weg zou zijn. Moet ik me zorgen maken dat een engerd me tot iets seksueels wil dwingen? Maar ik heb de baan al en de programmamanager is een oudere dame. Een taaie oudere dame, maar geen type dat betaling in natura wil.

Denk ik. Maar hoe weet je dat ooit zeker?

De liftbel klinkt en ik haal adem. Ik stap de hal in, kijk links en rechts en zie dat er maar één dubbele houten deur is. Bij nadere inspectie realiseer ik me dat er ook geen bel is. Ik probeer te kloppen, maar het is een massieve deur. Niemand zal me horen. Dit is vreemd, denk ik, en er zoemt een alarmbelletje in mijn buik. Dit voelt niet goed. Ben ik op de verkeerde plek?

Ik open de deur en stap een wachtkamer binnen die ruikt naar nieuw leer en ik ruik... kruiden. Het ruikt naar winterse kruiden. Ik weet niet waarom ik weet hoe winterse kruiden ruiken, maar ik weet het. Het moet komen door mijn moeders obsessie met alles

wat met feestdagen te maken heeft. De ruimte is een wachtkamer met een bureau voor een secretaresse en een zitje met, natuurlijk, leren banken en stoelen, vandaar de geur van leer. Er zit niemand achter het bureau.

Ik roep een paar keer hallo, maar er heerst een doodse stilte. Mijn opties zijn een deur links van het bureau of teruggaan via de deur waardoor ik ben binnengekomen. Het alarm in mijn buik zoemt weer, maar ik negeer het en loop naar de deur.

Hij staat open en ik ga in de deuropening staan.

Er staat een man voor het raam en mijn hart begint te bonzen. Hij is lang, heeft donker haar en komt me bekend voor. Bewustwording spoelt als een golf over me heen, een lijfelijke ervaring alsof ik in een ijskoude oceaan word gesleurd en onder water getrokken. Ik hap naar adem. Dit kan niet zo zijn. Dit is hem niet. Hij draait zich om. God, hij draait zich naar me toe.

We staan daar, in een kamer, samen, ons bewust van elkaar. Zo. Bewust. Zijn kaak heeft een perfecte lijn, zo ontzettend mooi recht, zijn jukbeenderen maken een perfecte hoek en het kuiltje in zijn kin is nog even schattig en sexy als ik me herinner, maar op de een of andere manier hardvochtig. Ja, een kuiltje kan hardvochtig zijn bij deze man. En natuurlijk is zijn zijden stropdas van een koningsblauw dat perfect bij zijn ogen past. De koudste ogen ooit, omdat ze altijd warm aanvoelen terwijl de warmte in hun diepten slechts een leugen is.

Leugens doen pijn.

Bedrog doet pijn.

Hij heeft me pijn gedaan.

In de tijd dat ik met mijn ogen knipper is hij om het bureau heen gelopen en staat hij aan mijn kant van zijn bureau. Ik heb niet eens geregistreerd dat hij bewoog. Zijn ogen nemen me op, intiemer dan hij naar me mag kijken. Dan waartoe hij het recht heeft. 'Alana,' zegt hij zacht, en zijn stem is zijdezacht en verleidelijk, maar op de een of andere manier dwingend. Zo dwingend.

En met hetzelfde gemak is hij de zon, die me levend verbrandt van woede en andere dingen die ik nooit zal toegeven. Ik had

niet geweten dat één man zoveel liefde en tegelijk zoveel haat kon oproepen als hij bij mij deed.

Ik draai me om en wil weglopen, om hem te laten staan waar hij staat. Ik heb nog maar twee stappen gezet als hij zegt: 'Loop niet van me weg, Alana.' Ik stop omdat we allebei weten dat ik geen keus heb.

Hij bezit me.

HOOFDSTUK TWEE

Ellen Blue

VIERENTWINTIG JAAR GELEDEN – ZEVEN JAAR OUD

‘Honderdduizend? Ben je gek geworden? Mijn cliënt geeft dat pand niet weg voor honderdduizend dollar. Het is eersteklas vastgoed.’

‘O, kom op, Ellen. We weten allebei dat de markt waardeloos is.’
‘Eersteklas vastgoed in New York.’

‘Je bent goed. Dat geef ik toe, maar ik ben beter. Bel me als je bereid bent om een deal te sluiten.’

Ik bal mijn vuist en trek een lelijk gezicht. Eric Swenson is de vastgoedmagnaat van de hel. Ik wed dat hij de zoon van de duivel is. Ik wil net Richards nummer intoetsen om hem te vertellen dat we misschien een tweede hypotheek moeten nemen als ik zoveel geluk blijf hebben, als ik me realiseer dat Alana en dat nieuwe buurjongetje ervandoor zijn. Ze waren hier net nog. Ik kijk in de woonkamer of de kinderen daar niet spelen, maar nee. O nee, ze zijn weg!

‘Alana! Damion!’ roep ik en ik ren naar de vele kamers op de benedenverdieping van het appartement, terwijl ik hun namen blijf roepen. Het probleem met een wanstaltig groot huis in een zeer gewilde wijk, denk ik terwijl mijn hakken klikklakken op de belachelijk dure natuurstenen vloer, buiten het feit dat je ervoor moet betalen, is dat het onmogelijk is om terug te vinden wat je kwijt bent. Maar dit was echt Richard. We moeten de levensstijl aanhouden om die te verkopen en de makelaars te worden van de rijke en beroemde mensen op deze wereld. Ik rol met mijn ogen terwijl ik de trap op loop. ‘Alana! Damion!’

Tegen de tijd dat ik boven aan de trap ben, begint wat voelde als ‘kinderen zijn nou eenmaal kinderen’ onheilspellend te voelen en me bang te maken. ‘Waar zijn die twee?’ mompel ik, terwijl ik in de richting van Alana’s slaapkamer loop en hen weer roep. ‘Alana! Damion!’ Ik speur de keuken zonder succes af. ‘Jongens! Waar zijn jullie?’

Ik loop langs de kinderbibliotheek die we zes maanden geleden hebben geïnstalleerd om Alana liefde voor boeken en leren bij te brengen, en trek een sprintje naar haar slaapkamer. Als ik in de deuropening sta stop ik, scan de kamer en de zenuwen in mijn borst zijn niets vergeleken met het misselijkmakende gevoel in mijn buik. Met trillende hand pak ik mijn telefoon om Damions ouders te bellen, biddend dat ze net naar zijn huis zijn geglipt, als ik gegiechel hoor vanuit de kast.

Het is moeilijk uit te leggen aan iemand die geen ouder is hoe het voelt om tegelijkertijd boos en opgelucht te zijn. Ik vermoed dat het zoiets is als een vloedgolf overleven. Het water sleurt je naar beneden, verstikt je en dan vecht je om te overleven; je schopt en pompt met je armen tot de zoete sensatie van lucht je longen binnendringt. Even daarna zwem je zo hard als je kunt om in veiligheid te komen. De woede die volgt op de paniek van een ouder lijkt veel op die zwemtocht naar de kust. Het voelt noodzakelijk voor de overleving van jezelf en je kind.

Mijn voeten stampen naar de kast en ik trek de deur open. De twee kinderen zitten daar en kijken me aan, tot mijn dreigende blik hun gelach laat omslaan in angst. Het is heel makkelijk om kinderen bang te maken. Meestal willen wij ouders dat ook helemaal niet, behalve als zij ons bang maken en we hun leven en dat van onszelf voor onze ogen voorbij zien flitsen.

‘Eruit,’ beveel ik, terwijl ik ze de ruimte geef om op te staan en de kast te verlaten.

Alana bijt op haar onderlip, een niet zo damesachtige gewoonte die ik geprobeerd heb haar af te leren, maar het zit bijna net zo in haar bloed als haar liefde voor kant-en-klare macaroni met kaas. Ik steek mijn vinger vermanend op. ‘Waarom gaven jullie geen

antwoord? Ik maakte me zorgen. Ik dacht dat iemand jullie had meegenomen. Ik ben me doodgeschrokken. Wat dachten jullie wel?’

‘We deden u en meneer Blue na,’ flapt Damion eruit.

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Wat bedoel je?’

‘Alana zei dat ik mijn tong in haar keel moest steken. Dat doen jongens bij meisjes, maar haar kauwgom kwam in mijn mond en dat was goor.’

Alana geeft hem een por met haar elleboog. ‘Mijn kauwgom is niet goor, Damion.’

‘Het is smerig. Getver, Alana. Hoe komt het dat je niet weet dat dat smerig is?’

O god, is het enige wat in me opkomt. Ze zijn zeven en steken hun tong al bij elkaar in de mond. Ik wijs naar Damion. ‘Naar huis.’

Hij tilt zijn kin op, kijkt naar Alana en loopt dan de kamer uit.

Mijn handen gaan op mijn heupen. ‘Wat was dat?’

‘Later als Damion en ik groot zijn, worden we net als jij en papa. We gaan trouwen.’

Alana

NEGEN JAAR LATER – ZESTIEN JAAR OUD

‘Ik ga niet naar het schoolbal.’ Ik drink mijn chocoladeshake. We zijn bij Shakehut, wat onze favoriete plek was om de vrijdagavond door te brengen, voor hij elke vrijdag een date had en ik altijd studeerde.

‘Waarom niet?’ vraagt Damion.

‘Ik hou niet van de druk.’

Hij lacht. ‘Druk. Welke druk? Het is een stom schoolbal.’

‘Wie is met wie en al dat soort dingen.’

‘Jij bent met mij. Probleem opgelost. Totaal geen druk.’

Mijn hart springt een beetje op en neer. 'Jij gaat met Stephanie.'
'Nee,' zegt hij. 'Wij moeten samen gaan.'

'Je hoeft voor mij de koningin van het schoolbal niet op te geven.'

'Ik heb net zoveel behoefte om de koning van het schoolbal te zijn als aan een gat in mijn hoofd. Ik dacht dat Jeffery jou gevraagd had? Hij is aanvoerder van het voetbalteam.'

Ik speel met mijn rietje. 'Hij blijft me onder druk zetten.'

Zijn wenkbrauwen gaan omhoog. 'Je bedoelt dat hij tussen je benen wil?'

'Jee. Wat ben je toch een man. Ja. Hij wil seks. Dat wil toch elke man?'

'Ja,' zegt hij. 'Ik neem je mee naar het schoolbal.'

'Je hebt een date.'

'Met jou.'

'Wij daten niet. Dat is de afspraak. Dat zou onze vriendschap verpesten en vreemd zijn omdat we naast elkaar wonen.'

Hij ademt diep in en weer uit. 'Wiens idee was dat?'

Het mijne, en dat weet hij. We weten het allebei. Het was een jaar eerder aan de orde gekomen op een avond toen we bijna hadden gekust. Ik was er zeker van dat als we zouden daten, we uit elkaar zouden gaan en elkaar zouden haten en dat had ik hem verteld. Hij had ermee ingestemd. Misschien iets te makkelijk. Ik heb er altijd spijt van gehad dat ik die kus had afgeslagen. De kans had zich daarna nooit meer voorgedaan.

'Ik wil gewoon niet dat we ooit een hekel aan elkaar krijgen.'

'Denk je echt dat dat mogelijk is?'

'De kans is groter als we die grens overgaan. Neem Stephanie mee naar het schoolbal.'

'En wat doe jij?'

'Ik ga met mijn voetballende geliefde.'

'Maar je gaat niet met hem neuken.'

Ik verbleek bij het gebruik van dat woord. 'Waarschijnlijk niet, maar ik kan niet eeuwig maagd blijven.'

Zijn gezicht verstrakt. 'Ik kan dit gesprek niet met jou voeren.'

Laten we gaan.' Hij staat op en loopt naar de deur.
Ik sta niet op en hij vertrekt zonder mij.

Ik zie Damion niet meer voor het schoolbal, maar ik trek een sexy zwart jurkje aan, met een laag uitgesneden rug, met hem in gedachten. Jeffery, het voetballende vriendje, is helemaal weg van de jurk en van mij. Ik zou blij moeten zijn. Hij is knap en een benijdenswaardige date, maar op het schoolbal kijk ik uit naar Damion. Hij en ik en onze dates komen oog in oog te staan. Hij draagt een smoking en ziet er sexyer uit dan ooit en zijn ogen branden in de mijne met een diepe woede die ik niet begrijp.

'Alana,' groet hij, met zijn arm om Stephanie, die blond is en een veel te diep decolleté heeft voor haar leeftijd. Hij gaat met haar naar bed, natuurlijk.

'Hoi Damion,' zeg ik en dan wend ik me tot Jeffery. 'Ik zou wel een glas punch lusten.'

Zo verloopt de rest van de avond. Elke ontmoeting met Damion is warm en koud, totdat ik buiten sta te zoenen met Jeffery, alleen maar om er niet aan te denken dat Damion staat te zoenen met Stephanie. Maar ik ga niet met Jeffery naar bed. Dat doe ik gewoon niet. Ik weet zeker dat Damion het vaak doet met Stephanie.

De volgende ochtend rol ik uit bed, moe en gekwetst vanwege de buurjongen die mijn beste vriend is, gewoon mijn beste vriend, maar ik voel zoveel voor hem dat ik het nauwelijks begrijp. Het is zo verwarrend. Ik loop naar de keuken en doe wat ik al doe sinds ik een klein meisje was. Ik bak me een weg naar geluk. Ik bak pannenkoeken met chocolate chips. Ik ben net klaar met de eerste portie als ik het briefje van mijn ouders vind: *We zijn naar een zakenontbijt in de stad. Ben heel benieuwd naar de verhalen over gisteravond. Mam*

Er wordt op de deur geklopt en ik neem niet eens de moeite om in de spiegel te kijken. Het is waarschijnlijk een pakje. Ik open de deur en zie Damion daar staan, zijn haar in de war, zijn T-shirt

strak over zijn o zo heerlijke borst.

‘Wat doe jij hier?’

‘Ik wil je schoolbalverhalen wel horen.’

‘Nee, ik ben niet met hem naar bed geweest. Ga naar huis.’

‘Mooi. En nee.’ Hij snuift de lucht op. ‘Ik ruik eten. Ik heb honger.’

Zijn ‘mooi’ maakte me zowaar blij, dus ik geef toe: ‘Ik heb pannenkoeken met chocolate chips gebakken. Ik heb over.’ Ik open de deur en laat hem binnen.

TWEE JAAR LATER – ACHTTIEN JAAR OUD

‘Wat is er aan de hand, lieverd?’

Ik haal adem en dwing mezelf terug naar het nu. Ik sta bij het aanrecht en staar naar de stapel pannenkoeken met chocolate chips voor mijn neus. Damion is dol op pannenkoeken met chocolate chips. Ik bak ze elke zaterdag en hij komt altijd, ongeacht wie op dat moment zijn nieuwe vriendin is. Maar zijn nieuwste, Cara, die inmiddels niet zo nieuw meer is, houdt er niet van, en ook niet van mij. En dat is stom. Damion en ik zijn gewoon vrienden.

‘Alana.’

Ik knipper net zolang tot ik mijn moeder zie. ‘Niets.’

Haar uitdrukking wordt zachter. ‘Je bent van streek omdat hij er niet is. Hij vertrekt vandaag naar Yale. Je weet dat zijn ouders nog zo veel mogelijk tijd met hem willen doorbrengen.’

Terwijl zijn vader hem haat, denk ik; waarschijnlijk wil hij hem alleen maar inprenten dat hij de naam West hoog moet houden. Zijn moeder is een ander verhaal. Ik snap niet hoe iemand die zo aardig is samen kan zijn met iemand die zo wreed is als Damions vader. ‘Over zes maanden zit je bij hem op Yale, schat. Zijn verjaardag viel net zo dat hij eerder kon gaan dan jij.’

‘Ik weet het,’ zeg ik, maar in mijn hoofd voelt zes maanden als een eeuwigheid. En echt, tegen die tijd is hij me vast vergeten.